

Kryžiaus kelias

Parapijos klebonas pastebėjo vieną parapijietę kasdien meldžiantys kryžiaus kelią ir uždegančią žvakę prie kiekvienos stoties. Ji labai pamaldžiai kalbėdavo visa maldas ir užbaigama stoties maldą ji mušdavosi į krūtinę: „Švenčiausioji Motina, perverk mano širdį ir atnaujink mano nukryžiuotojo Išganytojo žaizdas“. Vieną dieną po maldos ji priėjo prie kunigo, kuris pasidomėjo jos savijauta. Pasakodama apie savo gyvenimą ji pasak: „Tėve, aš daug kenčiu. Pasimelsk Dievui, kad Jis paimtų mano kentėjimus. Tada kunigas jai tarė: „Kiekvieną dieną tu meldiesi Motnai Marijai ,perverk mano širdį ir atnaujink mano nukryžiuotojo Išganytojo žaizdas‘. Ir dabar tu prašai mane melsti Dievo, kad paimtų tavo kentėjimus. Kieno maldos Dievas išklausys? Mano ar Motinos Marijos?“

Taip, labai dažnai mes neturime omenyje to, ko meldžiame. Labai prasmingame Kryžiaus kelio pamaldume, kai apmastome Kristaus kančią kiekvienoje stotyje, mes esame vedami vis labiau suvokti, kad Jis visa tai iškentė dėl mūsų nuodėmių. Mes meldžiamės: „Garbiname tave, Viešpatie Jėzau Kristau ir šloviname tave, kad šventuoju Kryžiumi atpirkai pasaulį“. Jėzus noriai priėmė kryžių, ėjo Kryžiaus kelią ir galiausia atidavė savo gyvybę ant kryžiaus. „Niekas neatima jos iš manęs, bet aš pats ją laisvai atiduodu“ (Jn 10, 18). Kiekvieną savo kančios akimirką Jis galvojo apie mus ir buvo pasirengęs viską iškęsti, kad atsisteistų už mūsų nuodėmes. Tokia buvo Jo meilė mums! „Kristus numirė už mus, kai tebebuvo nusidėjėliai“ (Rom 5, 8b).

Savo kasdieniauose kentėjimuose mes „savo kūnuosenešiojame Jėzaus žymes“ (plg. Gal 6, 17b). Kryžiaus kelio maldoje prašome Motinos Marijos „perverti mūsų širdis ir atnaujintimūsų nukryžiuotojo Išganytojo žaizdas“. Tai reiškia, kad mes turime būti pasirengę noriai priimti visas nuoskaudas ir įžeidimus, visokius persekiojimus, neteisingus apkaltinimus ir nepelnytus kentėjimus su Kristaus nuostata. Kaip Jėzus atėjo „ne kad Jam tarnautų, bet pats tarnauti ir savo gyvybės atiduoti kaip

išpirkos už daugelį“ (Mk 10, 45), mes, kaip Jo sekėjai turime būti pasirengę atiduoti savo gyvybes kaip išpirką už kitus. Melskimes ne kad būtų paimti mūsų kentėjimai, bet melskimės malonės ir jėgų juos nori priimti kaip išpirką už tuos, iš kurių patiriame kentėjimą, sujungdami suavo kentėjimus su Kristaus, ir turėdami Kristaus nuostata iškęsti juos be pykčio, nepasitenkinimo, liūdesio; taip mes galime pakeisti savo kentėjimus į atperkančius kentėjimus. Tegul graži Kristaus kelio malda tampa reikšmingesnė ir vaisingesnė mūsų gyvenimuose.

Mary Pereira